

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΙΣ ΦΑΡΑΝ

Τὴν εὐτυχία μου τὴν χροαστὸ σὲ μιὰ κηλίδα μελάνης!... Μάλιστα!... Σὲ μιὰ κηλίδα μελάνης!...

Ἄς σὰς διηγήθῃ ὡμοῦ τὰ πράγματα μὲ τὴ σειρά τους...

Ὅταν ἦμιον εἰκοσιεπτάεταρον ἔτιον, ἐρωτεύθηκα γιὰ πρώτη φορὰ μιὰ γυναίκα, τὴν ὁποίαν ἀγάπησα τρελλά. Ἦταν μιὰ ἠθοποιὸς τρίτης κατηγορίας, ἀλλὰ ἀρετὰ ὡμορφῆ. Τὴν ἔλεγαν Λαυρεντία Πρεβάλ. Ἦμιον πολὺ εὐτυχὴς μαζὺ τῆς, ὅταν, ἔξωφρα, μιὰ μέρα, ὕστερα ἀπὸ μιὰ φιλονεικία μεταξὺ μας, ἡ ὄραία ἠθοποιὸς μοῦ δῆλωσε ὀρθά-ζοχτὰ ὅτι δὲν με ἀγαπᾷ πλεῖ καὶ δὲν θέλει στὸ ἔξῃς οὔτε γὰ με βλέπει, οὔτε γ' ἀποσιθὴν νὰ μιλῶν γιὰ μένα... Λυπήθηκα πολὺ, ἀλλὰ ἦμιον καὶ ἀρετὰ ὑπερήφανος, ὥστε δὲν ἔπεσα στὰ πόδια τῆς καὶ τῆς ζήτησον συγγνωμῆ, ὅπως θὰ ἐπιθυμοῦσε κατὰ βάθος ἐκεῖνη. Προσπαθῆκα λοιπὸν ὅτι δὲν με νοιάζει καθόλου καί, γιὰ νὰ δεῖξω περισσότερη ἀνάμια ἀδιαφορία, ἀποφάσισα νὰ ἀπομακρυνθῶ γιὰ λίγο χωρὸ ἀπὸ τὸ Παρίσι. Ἐταί πῆρα γὰ μῆνον μερικὲς ἡμέρες στὴν ἔξωχ, στὴ βίλλα τῆς θιαγιάς μου, ἡ ὁποία ἔμενε ἐκεῖ μαζὺ μὲ τὴ βαρσιτανιά τῆς Ὑδώνη.

Ὅσο θροασχομῶν στὴν ἔξωχ, περῶμενα ἀπὸ μέρα σὲ μέρα ἔνα μῆνον, μορὸ γράμματάκι τῆς φίλης μου, τὸ ὁποῖον θὰ ποῦναφε: ΕΓ Ὁ ρ ἰ σ ε π ἰ σ ω Ὡ Ἄλλὰ τὸ γράμματάκι αὐτὸ δὲν ἐρχόταν!

Ἡ γριά μου ἦταν καταχαρομένη γιὰ τὴν καὶ δὲν ἤξερε πὸς νὰ με περιποιηθῇ... Ἡ ἔξωδελφῆ μου Ὑδώνη ἦταν ἕνα κορμὶ σαδορὰ, καὶ σχεδὸν μελαγχολικὸ. Ἄλλωστε δὲν τὴν προσεγα καὶ πολὺ. Ὅλες μου ἡ σκέψεις συγκεντρωνότανον στὴν ὄραία Λαυρεντία, καὶ ἔνοσθον δὲν λάβανια γράμματι τῆς, ἦμιον ἀτελειωμένους. Ὅστε ἡ φίλη μου δὲ μ' ἀγαποῦσε καθόλου, καθόλου; Ὅστε δὲ μ' ἀγάπησε ποτὲ; Κι' ἐγὼ ποῦ ἦμιον τόσο ἀσθηματικὸς!... Ἐγὼ ποῦ ἡθεῖα νὰ μ' ἀγαποῖον τόσο πολὺ, τόσο πολὺ, τόσο ἀγαποῦσα ὅσο ὁ ἴδιος; Μὲ εἶχε ξεχάσει λοιπὸν ἐντελὸς ἡ ἀγάπη μου, μὲ εἶχε ὀριστικὸς ἀποχωρήσει; Γι' αὐτὸ, ὅταν πέρασαν διὸ ὀδολήθρες ἑβδομάδες, δὲ βίσταξα πλεῖ. Καταλάβαινα ὅτι ἦμιον ἀνάνδρος, ἀλλὰ δὲ μπορούσα νὰ κάνω διαισθητικὰ. Πῆρα λοιπὸν τὴν πέννα στὸ χέρι, καὶ ἔγραφα ἕνα ἀτελειωτὸ γράμμα στὴ Λαυρεντία, γεμάτο παράπονο, ἐκείσε καὶ λιτρεία... Τὸ ἔγραφα γρήγορα-γρήγορα, χωρὶς νὰ σταματήσω καθόλου, παρὰ μόνον ὅταν τελειώσαν ἡ ἔξη σελίδες τοῦ χαρτιοῦ ποῦ εἶχα μερσάστὰ μιν... Ὅταν ὡμοῦ πῆγα νὰ ὑπογράψω, δὲν ἔφρα πὸς, ἔσταξε μὲ σταγόνα μελάνης ἀπὸ τὴν πέννα μου, καὶ τὸ χαρτὶ μοντζουρώθηκε ἔλεεινὰ!... Δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ στειλῶ ἕνα τέτοιο γράμμα μινοντζουρωμένον στὴ Λαυρεντία μου. Νὰ ἀντιγράψω τὸ γράμμα; Αὐτὸ θὰ ἔπερε νὰ κάνω... Μὰ δὲν θὰ ἦταν καλύτερα νὰ προσπαθῶν νὰ ἔξωλειψω τὴν κηλίδα ἀπὸ τὸ χαρτὶ; Ἐπειδὴ ὡμοῦ δὲν εἶχονα ἔλάνον στὸ γραφεῖο μιν τίποτε, οὔτε στοινωχάτο, οὔτε γιοιολάστια, ἀναγκάστηκα νὰ καταγράψω στὴν Ὑδώνη. Μόλις τὴ φωνάξα, ἦρε μέσα στὴν κἀμαρὰ μου.

— Δεσποινίς Ὑδώνη, τῆς εἶπα, ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε, σὰς παρακαλῶ, μιὰ γιοιολάστια ἢ ἕνα σουγιά γιὰ νὰ ἔξωλείψω μιὰ κηλίδα μελάνης!...

— Μιὰ κηλίδα μελάνης!... ράτση με κάποιια ἀπορία ἢ Ὑδώνη. — Μάλιστα, τῆς εἶπα. Μιὰ σταγόνα μελάνης ἔπεσε σ' ἕνα γράμμα ποῦ ἔγραφα πρὸ ὀλίγον σὲ κάποιον φίλο μου.

— Ἀμέσως! εἶπε τότε ἡ Ὑδώνη. Θὰ σὰς φέρω ὅτι χροιάζεται. Σὲ λίγο πρῶματι, ἡ ἔξωδελφῆ μου ξαναἠθεσε στὴν κἀμαρὰ μου φέροντας μέσα σ' ἕνα κοτὶ γιοιολάστιχες, μαχαιρώακια, στοινωχάτα, κ.λ.

Πῆρα ἀμέσως μιὰ γιοιολάστια ἀπὸ τὸ κοτὶ. Ἡ Ὑδώνη χαμογέλασε.

— Κύριε Ἀλβέρτε, μοῦ εἶπε, μὴ βιάζεστε. Ἀφήστε με νὰ ἔξωλειψω ἐγὼ μόνη μου αὐτὴ τὴν κηλίδα... Ἐχει ἦδη μοσστεγγυόσει. Χροιάζεται πολλὴ προσοχὴ γιὰ νὰ βγῇ ἐντελὸς. Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ τὴ βγάλω!...

— Ὅχι μὴν κάνετε μεγάλη χροί, τῆς ἀπάντησα.

Ἡ Ὑδώνη κάθισε μπροστὰ στὸ γραφεῖο καὶ ἀρχισε μὲ πολλὴ προσοχὴ νὰ ἔξωλειφῇ τὴν κηλίδα.

Ὁ ἦλος ἔμεινε ἀπὸ τὸ ἀνοχτὸ παράπονο καὶ ἡ ἀχτίδες του ἔπεσαν ἐπάνον στὰ χρσά μαλλιά τῆς ἔξωδελφῆς μου. Δὲν εἶχα προσέξει ποτὲ μιν ὅτι εἶχε τόσο ὄραια μαλλιά! Μὰ ἦσαν μαλλιά σπάνια, χρσασμένα! Τὴν ἴδια στιγμὴ θυμήθηκα καὶ τὰ μαλλιά τῆς Λαυρεντίας. Μὰ πὸς ἦταν δυνατὸν, σκέφτηκα, νὰ ἀγαπῶ τόσον καθὸ τὰ βασμένα, τὰ ξεθορωμαμένα ἀπὸ τὸ δειξέμε, μαλλιά τῆς ἠθοποιῦ; Ἐβλεπα ἀνάμια τὸρα τὸν κρινένο λεπτὸ λαμὸ τῆς Ὑδώνης, καὶ τὰ μικρὰ ὀδονα ἀνάμια τῆς ποῦ προβαλλῶν ἀνάμια ἀπὸ τῆς χρσῆς τῆς μοιούλες. Σαβόντας λιγάκι, παρετήρησα τὸ προμῖ τῆς. Τὰ μεγάλα τῆς μαῖνα ματζολάδα, καθὸς εἶχε σαμαμένα νὰ μῆτια τῆς, ἔρωργαν μὴ γλυκερὶ σαῖ στὰ ὀδονα μῆγιοιὰ τῆς... Γιὰ πρώτη φορὰ λοιπὸν ἀντελήθηκα ὅτι ἡ Ὑδώνη ἦταν ὡμορφῆ. Ἦταν ἀλήθεια, ὅτι δὲν ἦταν ἀνάμια τέλεια γυναίκα... Αὐτὸ ὡμοῦ ἀρετῶδες τῆς ἔδινε ἕνα θέλγητρο ἀνάμια πὸν δυνατὸ. Ἦταν ἕνα μοιουμιοῦ, τὸ ὁποῖο γινόταν ὀδοῦ. Ἡ, τὴ ὄραια τρανιάγγιλλο!... Πὸσο θὰ ἠθελε νὰ πῶ τὸ ἄσφια του! Τὸ ἄσφια ποῦ τὸρα μόνος τὸ προτοσκόρπιζε!... Γιὰ πρώτη φορὰ ἐνοιόμια τὴ γοιτεία τῆς πρώτης νεότητος, τῆς ἀνοχτιτοῦς...

— Βιάζεστε, μοῦ εἶπε σὲ λίγο ἡ Ὑδώνη... Δὲν εἶνε καὶ τόσο ἐπιχλο νὰ βγῇ αὐτὴ ἡ κηλίδα.

Τὴ δουστερῆ, τὴ ἀμονοχὴ ποῦ ἦταν ἡ φωνὴ τῆς!... Μὰ πὸς δὲν τὰ εἶχα προσέξει ὀλα αὐτὰ τὰ χωρισματὰ τῆς, τὸσε μέρες ποῦ εἶχα στὴν ἔξωχ... Φαίνεται ὅτι ἐπειδὴ τὴν ἤξερα ἀπὸ πολὺ μωρὸ, νῆμια ὅτι εἶνε πάντα παιδί...

Καθὸς ὁ ἦλος ἔξακοιλοῦθεσε νὰ πέφτῃ ἐπάνον στὰ χρσά μαλλιά καὶ στὸν κρινένο τραχλο τῆς, μὴ ἔρχοταν μὴ τρελλὴ ἐπιθυμία νὰ σπῶνω καὶ νὰ φιλῶν τὸ κατᾶλεκο καὶ ἄσπλο ἐκείνο δέμα...

Ἡ Λαυρεντία μοῦ φανόταν πλεῖ σὰν κάποιια πολὺ μαζορῖ, σὰν μιὰ σαῖ ποῦ παρελθόντος... Σολογίζομιν μὲ ζῆλια καὶ θῆρη ὅτι ἡ Ὑδώνη ἦταν δέκα ὀχτὸ χρόνον, ὅτι σὲ λίγο θ' ἀγαποῦσε καὶ θὰ τὴν ἀγαποῦσαν... Καὶ ποῦς ἤξερε ἂν δὲν ἀγαποῦσε ἦδη... Ἡ σέμης αὐτὴ μ' ἐτρολλανε...

Δὲν ἔφρα πὸς ὅρα ἕνα ἔμια βυθούμενος σ' αὐτὲς τῆς σκέψεις... Ὅτισο προσπαθῶνα νὰ ἐπιβλεπῶ στὸν ἑαυτὸ μου καὶ ἔσπρωμα ἐπάνον ἀπὸ τὸν ὄμο τῆς Ὑδώνης, γιὰ νὰ ἴδω ποῦ βρισκεται στὸ σῶμα τῆς κηλίδας. Τὴ ἔκλεψις τότε!... Ἡ κηλίδα τῆς μελάνης φανόταν σὰν νὰ εἶχε μεγαλώσει, σὰν νὰ εἶνε ἀναλῆθει μέσα σ' ἕνα δάκρυ... Ἐνα δάκρυ ἀπὸ τὰ μῆτια τῆς Ὑδώνης! Ὅστε εἶχε διαβάσει τὸ ἔγραμμα; Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἔξωλαγε;

Ναι... Ναι... Σὲ λίγο μάλιστα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο καὶ κατῶντας τὸ γράμμα στὸ χέρι τῆς μὴ νῆταξε γρημάτη παρᾶπονο. Ἀμέσως τότε ἔτρεξα πρὸς αὐτὴν καὶ ἀρπάζοντάς τῆς τὸ γράμμα, τὸ ἔξωσα σὲ μικρὰ κομματάκια... Ἡ Ὑδώνη μὲ κῆταξε ἔξωληρη.

— Δὲν ἔπαρξε πλεῖ ἄλλη γυναίκα στὸν χρόνο ἐκτόσο ἀπὸ σὲν! τῆς εἶπα. Δὲν ἀγαπῶ παρὰ ἔσενά!...

Ἡ Ὑδώνη ἔξωλαγε τὸρα ἀπὸ χαρὰ. Κι' ἐγὼ τὴν ἀγκάλιασα καὶ τὴν ἔφαξα ἐπάνον στὴν καρδιά μου, ἡ ὁποία δὲν χροαστῶσε πλεῖ παρὰ μόνον γ' αὐτῆν...

ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ ΓΑΜΟ

- Ὅτισο βιάζεται νὰ παντρευτῇ μετανιοῖνε γρήγορα. Κο υ ρ ο ε β
- Καλύτερα φτωχὸς γάμος, παρὰ πλούσια ἀγάμια. Α γ ι ο ς Α δ γ ο υ σ τ ι γ ο ς
- Ὁ σῆγος εἶνε ἕνα ματωρὸ ποῦ θερατεῖνε ὀλες τῆς ἀροστίχης τὸν καρσιῶν. Μ ο λ ι ε ρ ο ς
- Οἱ ἄντρες παντρευόταν γιὰ νὰ τελειώσουν, ἡ γυναίκες γιὰ νὰ ἀρχίσουν. Ν τ ι κ ο ρ ἰ
- Κανεὶς δὲν μορεῖ νὰ ζῆση τίμια καὶ νὰ πεθῶνι κανονικά χωρὶς νὰ παντρευτῇ. Ρ ἰ ζ τ ε ρ ο
- Ὅτισο παντρευόταν μὲ γυναίκα ἀνοχτέρα του, δεσμεύει τὴν ἔξωδελφῆ του. Μ α σ σ ε ν ε ζ ἰ ε
- Τὸν κάκον γεννεῖται κανεὶς ἐντυχιόμενος, ὅταν δυστυχῆ μὲ τὸ γάμο του. Ν τ α σ ι ε

Κρατώντας τὸ γράμμα στὸ χέρι τῆς, μὲ κῆταξε γρημάτη παρᾶπονο...

Τὸ τέλος τοῦ «ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΡΔΙΟΥ», λόγφ πληθῶρας ἕλης, στὸ προσεχὲς φύλλο.